

Forslag

til

Lov om folkeafstemning om atomkraft i Danmark.

Fremsat den 16. november 1977 af *Arentoft* (FP), *Glistrup* (FP), *Kjærulff-Schmidt* (FP), *Lawaetz* (FP), *Maisted* (FP) og *Børge Møller* (FP).

§ 1. Tirsdag den 8. maj 1978 afholdes folkeafstemning, hvorved vælgerne får adgang til med „ja“ eller „nej“ at besvare spørgsmålet: „Skal der inden 1981 påbegyndes opførelse af kernekraftværker i Danmark?“

§ 2. Indenrigsministeren bemyndiges til at træffe foranstaltninger til folkeafstemningens hensigtsmæssige gennemførelse og til at afholde de hermed forbundne udgifter.

Bemærkninger til lovforslaget.

Dette lovforslag er genfremsættelse af lovforslag nr. L 68, forslag til lov om folkeafstemning om kernekraftværker, fremsat den 7. november 1975, jfr. Folketingstidende 1975-76, sp. 3938-3947, 9409-9423 og 9495 og tillæg B, sp. 1069, og lovforslag nr. L 187, forslag til lov om folkeafstemning om atomkraft, fremsat den 1. juni 1977.

Der er efterhånden gået mange år, hvor debatten for eller imod indførelse af atomkraft i Danmark er forløbet meget hektisk. Debatten føres fra både modstandere og tilhængere med mange midler, og ofte er diskussionerne meget følelsesladede og lokalprægede.

Der foreligger dokumentation om fordele og ulemper ved atomkraft fra såvel indland som udland, og desværre tyder meget på, at endog videnskabsmændene og andre specialister er dybt uenige.

Men på trods af den mangeårige diskussion er der endnu ingen afgørelse truffet.

Mange hævder, at det skal afgøres af folketingets 179 medlemmer. De er valgt til at repræsentere befolkningen. Hertil er at sige, at de medlemmer, der blev valgt den 15. februar 1977, i mange tilfælde ikke blev specielt udpeget på grundlag af vælgernes stillingtagen til atomkraften. Der er derfor ingen anledning til at antage, at flertallet i folketinget i

denne særlige sag nødvendigvis når frem til samme besvarelse som flertallet i befolkningen. Ej heller er der tale om et spørgsmål, hvor nogen som helst på forhånd kan overse den fremtidige udvikling med en sådan sikkerhed, at han eller hun ud fra sin almindelige holdning kan hævde, at hans standpunkt er rigtigere end det modsatte.

Der er tale om en afgørelse, som vil få meget betydelige, måske endog skæbnesvangre, følger for så at sige hele den danske befolkning. Træffes afgørelsen, uden at det sker direkte ved folkeafstemning, vil tilhængerne af den udvej, der ikke bliver den foretrukne, have et fortrinligt udgangspunkt for at skabe uro om spørgsmålet år ud i fremtiden blot ved at henvise til den udemokratiske måde, afgørelsen blev truffet på.

At henvise til grundlovens § 42 i et spørgsmål som det foreliggende er blot at gribe til en nødløsning, som må anvendes, hvis der vel er 60 medlemmer, der ønsker folkeafstemning, men ikke noget folketingsflertal.

Ingen — uanset den pågældendes standpunkt i øvrigt — kan imidlertid efter nærmere overvejelse være i tvivl om, at det så langt er at foretrække at få en folkeafstemning i henhold til det foreliggende forslag fremfor i medfør af grundlovens § 42